

Kuninga Kuulutaja

15.06.2018

PÄRNU KUNINGA TÄNAVA PÕHIKOOI LEHT

9. KLASSIDELE PÜHENDATUD ERINUMBER!

9. klasside aeg siin koolimajas on läbi saamas, igäüks neist on on kogenud paljusid kauneid hetki, mida meenutada. Järgnevalt saate lugeda lõpetajate mälestusi ning mõtisklusi meie koolimaja ja kooliaja kohta.

*Head lugemist!
õpetaja Kristiina*

Kõik klassikaaslased (ja ka mõned õpetajad) on nende üheksa aastaga, mil ma siin koolis olen käinud, nii kalliks saanud, et ei tahakski kohe ära minna. Kuna hakkas teises linnas koolis käima, siis on lahkumine veelgi kurvem.

Mulle meenub aasta, kui sain tuttavaks ühe meie kooli söögitädiga. Täpselt ei teagi, kui kaua see söögitädi meie koolis töötanud on, kuna ma ise tihti söömas ei käi. Põhjus, miks ma söömas käin, ongi seesama söögitädi, kuna iga kord, kui me näeme, siis me suhtleme, nagu me oleksime sõbrad. Viskame koos nalja, kui on söögiks pannkoogid, siis annab ta mulle paar tükki rohkem, kui teab, et neid üle jääb. Üleüldse on see söögitädi väga-väga lahe ja tore.

Leonhard Sass Taalmaa, 9.s

Mulle on meelde jäänud 8. klassi uurimistöö. Mäletan, kuidas töötasin terve aasta selle kallal ning lõpuks jõudis kätte kõige raskem osa – kaitsmine. Tegin esitluse valmis ning saatsin selle juhendajale. Ta kontrollis selle üle ja siis olingi kaitsmiseks valmis. Mäletan, kui pabinas ma olin. Harjutasin esitlust mitu korda, et midagi meelest ei läheks. Lõpuks läksin klassi ette ning kandsin oma kaitsekõne ette. Kui lõpetasin, olid kõik vait. Mõtlesin juba, et kas tõesti läks nii halvasti, aga siis hakkasid kõik plaksutama. Ma ei unusta kunagi seda, mis õpetaja mulle ütles. Ta ütles: „Ma pole nende kaheksa aasta jooksul sind kunagi nii palju rääkimas kuulnud.“

Karolin Lippmaa, 9.c

Mulle meenub see, kui 5. klassis tantsupeol käisime. See oli midagi nii uut, et lausa närvitsesin enne minekut, aga tegelikult polnud selleks mingit põhjust. Õpetajad toetasid meid, sama tegid ka praeguseks meie kooli lõpetanud õpilased. Hästi jääb meelde ka selleaastane klassireis.

Meie klassis juhtub alati midagi, mille üle kõik koos naerda saame. Keegi ei tunne end hüljatuna, meie klassis pole keegi üksi. Iga uus õpilane, kes on meie klassi tulnud, on saanud alati soojalt vastu võetud. Koolis on palju juhtunud. Lahkun siit heade mälestustega ning tulen teile uuesti külla.

Kärt Lääne, 9.c

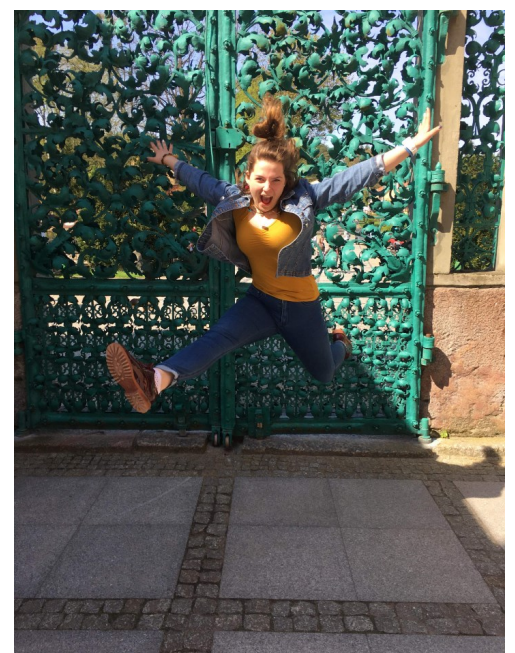
Kõige rohkem jäävad meelde lõpureisid, mida oleme iga kooliaasta lõpus teinud. Iga väljasõit on olnud tore. Kõige rohkem meeldis mulle viimane Poola reis, mis kestis viis päeva. Reis algas sellega, et sõitsime kohe esimesel päeval 700 km Poola. Õhtul saime teistega kokku ning läksime linna uudistama. Kõik päevad olid toredad, viimane neist osutus kõige paremaks, aga ka kõige õnnetumaks. Õhtul veetsime aega mänguväljakul, kus kukkusin õnnetult ning murdsin jala. Sõbrad hoidsid mul meeoleu üleval ning aitasid ringi liigelda.

Kõik need üheksa aastat on olnud toredad, kui saaksin, siis teeksin seda kõike uuesti.

Mark Trevor Mardo, 9.c

Need kaks aastat, mis ma siin koolis veetsin, jäävad mulle alatiseks meelde. Muidugi on olnud nii kergemaid kui ka raskemaid aegu, kuid kuidagi ei saa unustada, kui tore on olla koos oma klassiga. Olen kõige lõbusamad hetked veetnud oma praeguste klassikaaslastega ning seetõttu olen kindel, et lõpuaktusel tuleb küll pisar silma. On raske mõelda, et võib-olla ei näegi ma mõnda klassikaaslast pärast suve enam üldse. Iga inimene minu klassis on unikaalne ja huvitav, arvan, et kõik täiustavad üksteist. Väljaspool kooli koos veedetud aeg on olnud alati väga naljakas, kindlasti on mul tulevikus lastelastele mitmeid lugusid rääkida sellest toredast klassist ning ajast, mil siin koolis õppisin.

Kelli Järvoja, 9.s

Nende üheksa aasta jooksul, mil ma olen oma klassiga koos olnud, olen näinud palju naljatamist, ringi jooksmist, isegi aknast välja hüppamist. Üheksa aasta jooksul on meie klassikoosseis muutunud, osa on kooli vahetanud, mõni õpilane meie klassi lisandunud. Kooli lõpusirgel olen rahul, et mul on sellised toredad ja lähedad klassikaaslased.

Algklassides õppides soovisid paljud meist juba kooli lõpetada, ent nüüd ei taha keegi sellest toredast seltskonnast lahkuda, kus saab alati nalja. Loodan, et jääme ka tulevikus sõpradeks.

Mihkel Petri Osol, 9.s

Kõige rohkem jäävad mulle koolist meelde õpetajad ja minu klass. Õpetajatega pole paraku alati olnud ainult head suhted, siiski meenutan neid hea sõnaga. Klassi puhul jäävad meelde meie ühisreisid. Eriti hästi on mees meie viimane Poola reis, mis kestis viis päeva. Läksime sinna bussiga ning sõitsime maha umbes 2000 kilomeetrit.

Nagemist, Pärnu kuninga tänava põhikool!

Erik Lille, 9.c

See kool on minu jaoks olnud üks eriline koht. Siin koolis olen õppinud üheksa aastat, loonud häid suhteid ja ka veidi närve rikkunud. Kõikidega seoses on väga palju mälestusi: nii klassikaaslastega, õpetajatega kui ka tädi Airaga. Kui koolikoti või spordikoti kuskile maha panen enne tundi minekut, siis tõstab ta selle alati teise kohta. See on hea, et ta tõstab asjad ümber kohta, kus ei ole nii palju kotte, kuna vahel võivad seal tähtsad asjad sees olla ja mingi asi viga saada. Paraku juhtub siis tihti nii, et ma ei leia ma enda kotti üles.

Tormi Tasane, 9.c

Need üheksa aastat siin koolis on olnud väga toredad. Ma ei oskaks ühtegi päeva nimetada, millal poleks korralikult naerda saanud. Olen ka väga tänulik kõikide õpetajate ees, kes on mulle korraliku vundamendi alla seadnud ja kes on meie tülikatele sekeldustele vastu pannud. Mul on ka vedanud selle koolimajaga, eriti meie võimlaga ning sellega, et elan koolist paari minuti kaugusel. Olen ka kindel, et suudan tulevikus suuri asju saavutada.

Mihkel Ruul, 9.c

Meenutades neid üheksat aastat, tulevad meelde lõbusad ja põnevad seiklused. Mulle meenub üks seik 5. või 6. klassist. Oli maikuu ja kuum päikseline ilm, kuid kõik meie tunnid möödusid palavas klassiruumis, seega otsustasime ühel vahetunnil kogu klassiga õues veesõda mängida. Võtsime kõik joogitopsid, et me saaks veega üksteist visata. Ühel hetkel märkas kellatädi Maie meid õues mängimas ja vett võtmas söökla eest kraanikaussidest. Ta keelas selle kohe ära ja jälgis, et me enam ei mängiks.

Järgmisel vahetunnil otsustasime me minna Koidula parki mängima, sest seal on purskkaev, kust me saaks vett võtta, see asub ka kooli lähedal, et kuuleksime koolikella. Haarasime uued topsid ja jooksisime parki. Me tegime sellise reegli, et keegi kedagi purskkaevu ei lükka, kui ta vett käib võtmas. Kõik olid sellega nõus ja siis me hakkasime mängima. Ühel hetkel pidid kõik purskkaevu juurde vett võtma minema, mina kaasa arvatud. Kõik said vee võetud ja jooksid uuesti mängima, kui mina veel vett võtsin. Aga kui ma keerasin ennast, et uuesti mängu minna, olin ma järgmisel hetkel purskkaevus. Üks vanema klassi poiss oli mind purskkaevu lükanud. Pärast seda, kui ma purskkaevust välja olin saanud, otsustasin, et ma rohkem ei mängi ja läksin otsima päikeselist kohta, kus kuivada. Pärast seda vahetundi läksid kõik järgmisesse tundi tilkudes.

Eliise Karpin, 9.s

Need viis aastat, mil olen siin koolis käinud, on mulle väga meeldinud. Esimene aasta, kui ma siia kooli tulin, möödus keeruliselt, kuna tulin väikesest maakoolist, kus oli kooli peale kokku sama palju õpilasi kui minu praeguses klassis. Peale esimest aastat on kõik aina paremaks läinud.

Mul on klassis väga head sõbrad, kellega on tore aega veeta nii koolis kui ka väljaspool õppetööd. Lisaks sellele on siin koolis maailma parimad õpetajad, kuna nad on alati abivalmid ja lahked. Jään Kuninga kooli igavesti mäletama heast küljest, kahju, et see aeg siin koolis lõppema peab.

Tanel Kurgu, 9.c

Esimene september. Esimestes tundides olid kõik ärevil ja hirmunud. Kõik võõristasid üksteist ja olid häbelikult oma tuttava või sõbra läheduses. Tunnid möödusid ja julgus hakkas kogunema. Tasapisi hakati isegi oma lapselikke muljeid jagama. Ka üksikud võeti gruppi, seega leidis igaüks omale sõbra. Koolipäeva lõpuks olime me üksteist peaaegu omaks võtnud ning oleme lähedased siiani.

Fiona Koso, 9.c

Meenuvad kõik lollused, mida ma olen teinud. Kord korraldasin oma klassivennaga märkuste kogumise võistluse (ma kaotasin). Viskasin paberballiga õpetaja pihta ja mäletan seda tunnet, mis ma sain sellist jama tehes. Adrenaliinitulv ja rõõm olid vägevad, kuid see kõik muutus, kui ma vahele jäin. Kooli direktori kabinetis olles tundsin ma häbi ning masendustki, aga see läks päris kiiresti üle.

Kaur Kristjan Anton, 9.c

Kuigi olen siin koolis käinud kõigest kolm aastat, on ikkagi kurb mõelda, et pean siit lahkuma. Tulles 1. septembril esimest korda siia kooli, kartsin ma väga. Kartsin, et mind ei võeta siin vastu. Esimesel nädalal olin väga ebakindel seitsmendik. Kui esimene kuu oli möödas, olin märkamatult sulandunud ühte imelisse perekonda. Mida aeg edasi, seda rohkem mõistan, kui kalliks on see kool mulle saanud. Õpetajad ja õpilased – me kõik oleme ühtehoidvad. Vahet pole, mis ka ei juhtuks, see koolipere toetab üksteist ning see ongi kõige tähtsam. Aitäh teile selle imelise koolitee eest!

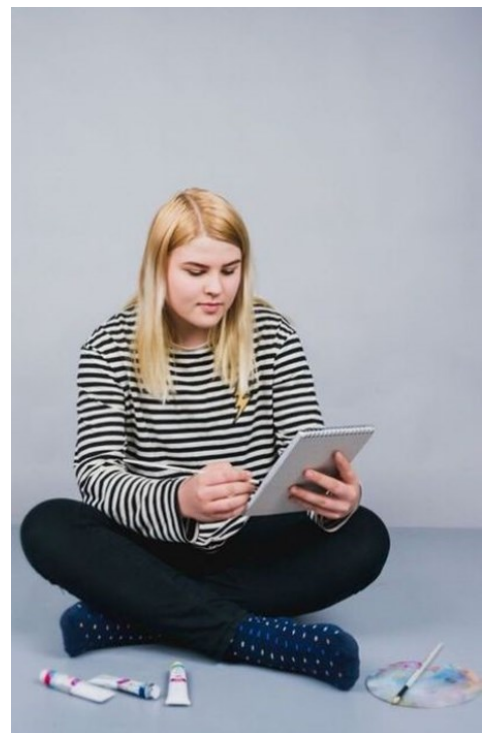
Ülle Järvoja, 9.c

Kõik juhtus 8. klassi kevadel, kui toimus üheksandike tutipidu Koidula pargis. Kuna meil oli väga igav, vahetund üsna pikk ja õues palav, läksime meiegi veega möllama. Paljud meie klassi omad olid kohal. Õnnetuseks oli meil päeva lõpus veel inglise keele tund ning mina pidin sinna ilmuma tilkuvate riietega. Õpetaja meid muidugi koju ei lubanud.

Kevin Kubilius, 9.s

Üks kõige hirmsamaid ja samas ka naljakamaid lugusid juhtus paar aastat tagasi matemaatika tunnis. Meil oli kontrolltöö - kõik lahendasid püüdlilikult oma ülesandeid. Järsku astus õpetaja kindla sammuga minu laua juurde, võttis laualt paberitüki ja teatas pahase häälega kõigile, et ma spikerdan. Meenub õpetaja nägu, kui ta selle paberikese avas ja avastas, et seal ei olnud ühtegi reakest, rääkimata mingitest valemitest või muust matemaatikaga seonduvast. Terve ülejäänud tunni ei öelnud ta enam sõnakestki.

Mona Saksladu, 9.s

Mäletan siinamaani oma kõige esimest koolipäeva. Olin nii elevil, ärevus oli sees. Ütlesin oma emale, et ma ei karda midagi. Samal päeval, kui 9. klass tuli meid oma käe kõrvale võtma, tahtsin peaaegu nutma hakata. Suur poiss on mul siiani meeles seetõttu, et ta uuris minult, kas ma ootan kooli. Vastasin talle: „Ema ei luba mul võõrastega rääkida.“ Mäletan, kuidas ta püüdis naeru tagasi hoida, kuid minul oli uhke tunne, et seda talle ütlesin. Rahunesin hiljem maha ja teadsin, et siin koolis hakkab mulle meeldima.

Kelli Tankler, 9.c

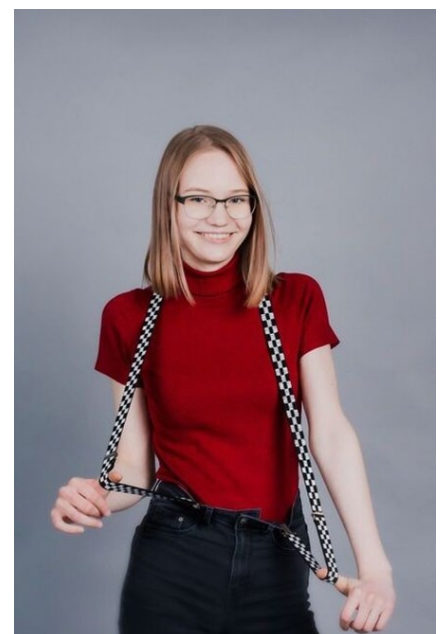
Mulle meenub alati üks päev. Nimelt päev, millal toimus mu esimene aktus ja meile anti kätte aabitsad. Ma mäletan, kuidas me kõndisime valge saaliukse poole, hoides üheksanda klassi õpilaste käest kinni. Ma kartsin kohutavalt saali minna, kuna kõik oli nii uus ja isegi lapsed mu ümber olid täiesti võõrad. Kuidagi andis see üheksandik, kes minu käest kinni hoidis, mulle siiski jõudu ja julgust. Ma astusin saaliuksest sisse ja seal oli veel rohkem uusi nägusid. Ma küll ei mäleta, mis aktusel toimus, kuid aabitsad saime kätte just seal.

Nüüd on nendest võõrastest nägudest ammugi saanud mulle tuttavad ja isegi armsad näod. Selle kooliaasta alguses olin mina see üheksandik, kes ühe esimese klassi õpilase saali viis. Ma arvan, et tema tundis samamoodi nagu mina üheksa aastat tagasi ja nüüd andsin mina talle julgust sellel teekonnal valge saaliukseni ja ehk edaspidisekski.

Geir Tristan Anton, 9.c

Kui ma olin veel väike, siis tundus kool ametlik, vaashoitud ja isegi hirmutav. Nüüdseks on see nagu kodu. Kui varem kooli koridorides jalutades süda puperdas, siis nüüd asendab seda rahu südames. Kõik koolitöötajad ja koolikaaslased on kui pereliikmed. Nende peale saab alati loota.

Tuuli Tamm, 9.s

Pärnu Kuninga tänava põhikoolis olen ma praeguse seisuga käinud juba rohkem kui kaks aastat ja see on olnud aeg, mil ma olen palju õppinud nii koolimaterjali kui ka iseenda kohta.

Kindlasti on olnud paremaid ja halvemaid aegu, aga millega me kõik kindlasti nõustume, on see, et Kuninga kooli me ei unusta ja siin saadud kogemused on kujundanud meist toredad inimesed. Tänu Kuninga koolile on paljud meist leidnud häid mõtteid, millega tulevikus tegelema hakata. Päris mitmed teavad juba praegu, et oma tuleviku seovad nad spordi, meditsiini, kunsti, tehnika või hoopis pedagoogikaga.

Loodan, et me kõik saame lõpuaktusel kirjutada põhikooli aja igaveseks oma mälestustesse.

Helina Hints, 9.s

Mäletan väga värskelt esimese klassi aktust ning hiljem koos klassiga kollaste kohvrite ja aabitsatega kooli ees pildistamist. Uskumatu mõelda, et sellest on möödas juba üheksa aastat ning et kohe pean hüvasti jätma oma toredate õpetajate ning maailma parima klassiga, keda ma väga igatsema hakkan. Siia majja jääb palju toredaid ja naljakaid mälestusi.

Samuel-Mathias Mäkimaa, 9.s

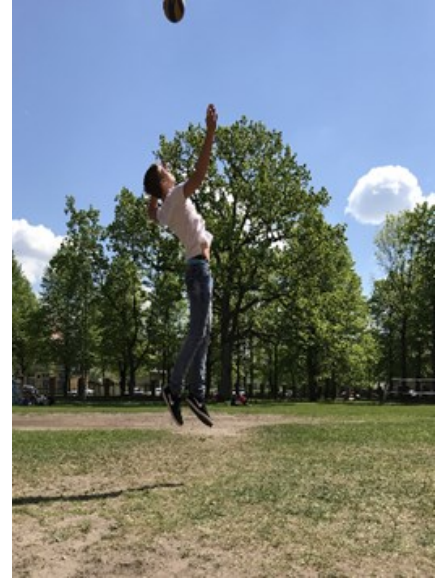
Kõige siiram ja ilusam hetk kooliajast on Lavassaare tantsupidu. See tunne, et mina, väike tüdruk, olen sattunud suurte ja imeliste tantsijate sekka, praegugi meeles. Need minutid, isegi sekundid olid kirjeldamatud. Sain neist hetkest soojad mälestused kogu eluks.

Reti Puuraid, 9.c

Mäletan, kui esimest korda siia koolimajja sisse astusin. Kõik oli väga hirmus, sest ma teadsin vaid mõnda üksikut klassikaaslast. Juba esimesel koolipäeval siiski kõik muutus. Minuga tuli rääkima mu esimene klassijuhataja Kaja. Ta vestles nii soojalt ja sõbralikult. Seejärel tundus kool kohe palju kodusem, üldse mitte hirmuäratav. Loodan, et ta teab, kui palju ta mind aitas minu esimesel kooliaastal.

Kaur Erik Kais, 9.c

Kui ma olin väike, olid kõik mu ümber hiiglased. Üheksanda klassi õpilased tundusid pikad ja targad. Nad teadsid juba kõike. Nüüd, kus ma ise olen üheksandik, ei ole mul üldse sellist targa inimese tunnet. Kõik ees on veel uus ja tundmatu. Ainuke, mida ma hästi tunnen, on mu oma kool. Inimesed, kellele ma kunagi alt üles vaatasin, on ammu meie koolist lahkunud, uued lapsed on asemele tulnud. Kool oleks nagu süda, mis uut verd sisse ja vana välja pumpab.

Gerhard Lindt, 9.s

Kool on üks huvitav koht. Kui siin olla liiga pikalt, siis mõtlen, et ei taha siia kunagi tagasi tulla. Kuid liiga pikalt eemal olles soovin ma siiski tagasi. Koolis on toimunud palju huvitavat nende üheksa aasta jooksul ja neist on tänaseks saanud toredad mälestused.

Mulle meenub lugu minu esimesest spikerdamisest. Kes siis ei spikerdanud ei oleks? Aga mul ei läinud sellega nii hästi. Ma suutsin kusagil algklassis saada eesti keeles kolme ja mul oli vaja see kiiresti järele vastata, kuid ma ei osanud seda tööd üldse. Seega hüppas mulle pähe mõte spikerdada. See pidi ju mulle ometi hea hinde tagama. Ma polnud seda kunagi varem teinud, seega ei teadnud ma, kuidas spikrilehte peita. Parim koht selleks tundus olevat tool, millel ma istusin. Tööd tehes üritasin ma pidevalt tooli peal olevat lehte piiluda, kuid see ei jäänud loomulikult õpetajale märkamatuks. Ta käskis kurjalt mul töö ära anda ja parandas mu kolme spikerdamise eest üheks!

Raske uskuda, et see lugu mul kunagi ununeda võiks, aga hea õppetunni sain ma selle eest küll.

Liisbeth Prangli, 9.s

Tänu koolile olen saanud palju huvitavaid elamusi, aga alati jääb mulle meelde laulupeol käimine. Tegelikult olen laulukooris käinud alates teisest klassist ja selle aja jooksul on toimunud kolm laulupidu, aga mina olen saanud käia ainult ühel. Enne laulupidu harjutasime peaaegu terve aasta ja sel ajal tundus see lõputu harjutamine täiesti mõttetu ja tüütuna, aga kui lõpuks laulukaare alla läksime ja siis kõik 10 000 lauljat korraga laulma hakkasid, oli tunne ikka ülivõimas. See on kindlasti kõike lahedam ja huvitavam kogemus, mida ma tänu koolile olen läbi elanud.

Anett Alamets, 9.c

Üheksa aastat selles koolis on nüüd möödas. See aeg on läinud ootamatult kiiresti. Inimesed siin on väga kalliks saanud ja eriti see viimane aasta on ülimalt ühendav olnud. Oleme hakanud rohkem suhtlema ka oma paralleelklassiga, mis on eriti tore. Siit lahkuda on päris kurb, kuid samas olen elevil uude kooli minemisest. Jään Kuninga kooli alati armastama ja olen väga tänulik siin veedetud üheksa aasta eest.

Katarin Jantson, 9.s

Olen siin koolis käinud juba üheksa aastat. Selle aja sisse on mahtunud palju erinevaid sündmusi. Arvan, et kõige meeldejäävamaks nendest on aga klassiöö.

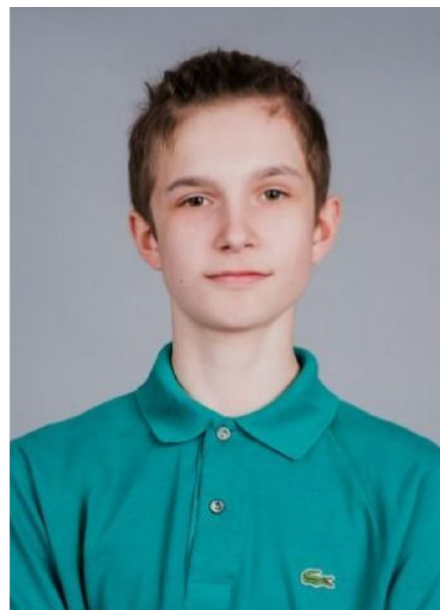
Mäletan, kuidas terve öö mööda koolimaja ringi jooksime ja kuidas klassijuhataja meid kella kolme ajal öösel magama tuli ajama, kuna olime liiga lärmakad. Magama siiski keegi ei jäänud. Kuna järgmine päev oli koolipäev, olime kõik tundide ajal hirmus unised. Mäletan, kuidas paljudel pea vastu lauda kolksatas, kui nad magama jäid.

Mikk Saarse, 9.c

7. klassis kutsuti mind järsku tunni ajal pildistama. Paar nädalat hiljem ilutses minu pilt autahvlil teiste tublide seas. Kuid üllatus-üllatus, mul olid tunnistusel ju ka kolmed sees.

Sander Stimmer, 9.s

Esimesena meenuvad pikad-pikad matemaatika kontrolltööd. Eriliseks tegi need aga alati kõrvalklassi kostuvad flöödihelid. Ma ei suudaks valida paremat taustamuusikat, mis sobiks kokku nii lahedate ülesannetega.

Liisa Pajos, 9.s

Olime justkui alles esimeses klassis, seljas vest, õlgadel ranits, mis oli ilmselgelt meist suurem. Mäletan, kui raske oli kott koolist koju marssides. Kodus viskasin koti õlgadelt ning karjusin emale: “Ma olen kodus!” Ema tuli kohe uksele ning küsis tüüpilist küsimust: “Noh, kuidas koolis läks?” Pole vahet, kas sa oled esimeses või viimases klassis, see küsimus jääb ikka korduma.

Remi Roos, 9.c

Kui ma esimest korda siia kooli tulin, olin 10-aastane. Kui klassi astusin, olin väga närvis. Vähemalt tundsin ma kahte inimest varem. Järsku tutvustas ennast üks tüdruk, see oli Maria. Ta näitas, kus oli vaba koht. See rahustas mind maha ja mulle hakkas mu klass kohe meeldima, sest siin tundusid olevalt toredad inimesed. Need samad inimesed on mu sõbrad ja klassikaaslased tänaseni.

Hanna-Greete Kald, 9.s

Mina ei alustanud oma koolirada Kuninga koolis, alustasin hoopis ühes maakoolis Eestimaa teises otsas. Mäletan veel esimest koolipäeva, kui mu emal pisarad voolasid ja ta teatas, et tema viimane pesamuna läheb kooli ja on suureks saanud. See on mulle hinge jäänud 9. klassi lõpuni. Ema on alati olnud minu kooliteega nii heas kui halvas seotud ja ta pole kordagi kaotanud lootust, et ma saan hakkama. Isegi praegu, mõeldes temale, tean ma, et minu lõpuaktusel valab ta pisaraid, eks ikka õnnepisaraid. Kuninga kool on olnud koos minu ja mu emaga kohe algusest peale, kui me siia kolisime. Tänu sellele koolile avastasin enda jaoks näitlemise ja suhtlemise.

Henry-Gerret Grüning, 9.c

Olen siin koolis veetnud üheksa aastat oma elust. Arvan, et enamik nõustub, kui ütlen, et nad oleksid õppimiseks kulutatud aega kasutanud pigem millekski muuks, aga tänu sellele hubasele keskkonnale ja kokkuhoidvale seltskonnale on need aastad kiirelt mööda läinud.

Meenub söögitädi, kes pidi igapäevaselt välja kannatama 9. klasse, kes tahtsid ühe vahetunni võrra varem süüa minna. Tema sai õnneks meiega kenasti hakkama. Soovin öelda, et kuigi need üheksa aastat on siin olnud seiklusrikkad, arvan, et edaspidine elu tuleb veelgi hullumeelsem ja ägedam.

Raimond Tiidermann, 9.s

Mulle meeldib Kuninga kooli juures see, et siin valitseb harmoonia ning pole kiusamist. Kuigi meie koolis õpivad ka erivajadustega õpilased, pole siin siiski sellist kiusamist nagu teistes koolides või hoopiski välismaal. See meeldib mulle väga, sest ma ei salli, kui kiusatakse endast nõrgemaid.

Getter Maripuu, 9.s

See viimane aasta on lennanud kohutavalt kiiresti. Koolis olen end korduvalt tabanud mõttelt, et issand, see on viimane kord, kui ma seda siin koolis teen. See kool on üheksa aastat olnud väga suureks osaks minu elust ning ilmselt oskasin ma mööda seda maja silmad kinni orienteeruda. See aasta on täis viimaseid kordi. Viimane koolikell, viimane matemaatikatund, viimane õpetajate päev. See kool on mind edaspidiseks imehästi ette valmistanud ning ma usun, et siin loodud mälestused jäävad minuga kogu eluks.

Kaisa-Kriki Kais, 9.c

Läinud on üheksa pikka aastat. Imelik on mõelda, et järgmisel õppeaastal lähme kõik erinevatesse koolidesse, imelik on teha kõike siin koolis viimast korda. Siit nelja seina vahelt olen leidnud oma parimad sõbrad, kes on mulle alati toeks olnud. Nendega koos olen palju läbi elanud ja käinud toredatel klassiüritustel, -ekskursioonidel ja sünnipäevapidudel. Meie lõbusaid pilte vaadates tuleb kergesti naer peale. Mäletan neid aegu, kui sõbrannaga rula pealt maha kukkusime, teise sõbrannaga piparkooke kaunistasime ja kolmanda sõbrannaga koos Stockholmis käisime. Ühiseid mälestusi on palju ja meenuvad millegipärast just head hetked, nagu halba poleks olnudki.

Brit Paalandi, 9.c

Eriti eredalt on mul meeles üks klassiõhtu. See oli klassiõhtu, kus igaüks pidi tegema mingi etteaste. Jagunesime rühmadesse ja nädal enne üritust olid kõik väga eevil. Ma olin kaua aega tahtnud klassi ees esineda ja nüüd oli mul see võimalus. Olin pisut närvis ja tekst kippus meelest minema. Minu ülesanne oli mängida Edgar Savisaart. Alguses läks kõik üsna libedalt, kuni valede prillidega Savisaar oleks äärepealt lavalt alla prantsatanud. Kui ma olin oma etteastega peaaegu lõpetanud, kaotasin korraks tasakaalu ja siis see pidigi juhtuma. Teistele tegi see koperdamine loomulikult hirmsasti nalja ja näidendi lõpp kujunes väga lõbusaks.

Karl Kodasma, 9.c

Ma maalt tulin linna,
teadmata, kuhu kooli minna?!
Siis sõber poetas lause,
direktoriks seal Urve Krause.

Nii sai mu kooliks Kuninga,
ei pidand palju lunima.
Ja õpetajaks sain ma ka
lahke Kaja Aadomaa.

Paljugi meil klassis juhtus,
õpilasi koolist lahkus.
Juurde tuli uusi häid,
lahedaid ja helgeid päid.
Õnneks seis ei olnud kehv,
sai õpetajaks Signe Leht.

Nii liikusime edasi,
ei vaadand ajas tagasi.
Võtsime me uusi kurve,
sai õpetajaks Paulmann Urve.

Nüüd lõpuklassis ometi,
ei tee me miskit *comedy* 't,
vaid ausasti ja avali,
kõik kõnnime me lavani.

Et saada kätte tunnistus,
mis ongi meile tunnustus.
On läbi saanud koolitee,
head sõbrad, me veel kohtume!

Liisu Saar, 9.c

